

СЕМАНТИКО-СИНТАКСИЧНІ ЗВ'ЯЗКИ СТІЙКИХ ДІЄСЛІВНО-ІМЕННИХ СПОЛУК

Група стійких дієслівно-іменних сполук, що представляють собою своєрідні аналітичні форми, еквівалентні за своїми функціями дієслову, надзвичайно велика та продуктивна в сучасній українській мові.

У цих сполуках дієслівний компонент десемантизується і, зберігаючи загальнокатегоріальне значення¹, виконує функції граматичного центру: виражає дієслівні ознаки та визначає співвіднесеність предикативної ознаки до предмета.

Номінативну значимість і лексичну конкретність стійкі дієслівно-іменні сполуки як аналітичні одиниці вторинної номінації отримують за рахунок іменникових складових, котрі складають семантичне ядро сполуки.

Такі відношення між компонентами стійкої дієслівно-іменної сполуки зумовлюють семантичну єдність і дозволяють розглянути сполуку в системі засобів позначення як цілісну номінативну одиницю (поряд із співвідносним дієсловом), смислова роль якої полягає у позначенні дії, процесу чи стану.

Проблеми функціонування стійких дієслівно-іменних сполук у реченні загалом та специфіки їх синтагматичних зв'язків зокрема неодноразово піднімалися у працях представників зарубіжного мовознавства [3; 5; 6; 7; 9; 10; 12; 13; 15; 18]. У вітчизняній науці про мову зроблено лише перші кроки у встановленні місця досліджуваних сполук у системі мови [1; 2; 4; 14; 16], досі залишається невирішеним ряд проблем, серед яких чільне місце посідає характеристика синтаксичної дистрибуції стійких дієслівно-іменних сполук, оскільки вони здатні відкривати валентні позиції, детермінувати актанти і вибудовувати, таким чином, семантико-синтаксичну структуру речення.

¹ О.П. Мордвілко називає значення подібних дієслів **індикативними**, розуміючи під цим “значення, котрі носять настільки загальний характер, що дієслово не може саме по собі в достатній мірі охарактеризувати дію і дати їй певну назву, а тільки вказує на ту чи іншу (іноді досить широку) сферу дій чи станів, до якої відноситься позначувана даним дієсловом дія” [10; 9].

Саме у синтагматичних зв'язках (способах поширення) стійких дієслівно-іменних сполук проявляється їх семантико-синтаксична своєрідність, оскільки вони поєднують в собі валентність дієслівного та іменникового компонента. Це дало змогу Н.О. Бойченко виділити чотири типи поширення стійких дієслівно-іменних сполук:

1. поширення, що залежить від властивостей іменникового компонента (*ставати на захист **честі***);
2. поширення, що залежить від властивостей дієслівного компонента (*поставити поза законом **організацію***);
3. поширення, що залежить від властивостей обох компонентів (*входити в **суперечність з Конституцією***);
4. поширення, що визначаються всією сполукою як самодостатньою одиницею (*припадати до смаку **кому***) [4; 12].

В загальному, можна виділити два типи поширення стійких дієслівно-іменних сполук, як це робить Л.В. Ніколенко:

1. поширення атрибутивними членами іменникового компонента стійких дієслівно-іменних сполук;
2. поширення стійкої дієслівно-іменної сполуки як самостійної цілісної одиниці мови, що характеризує її зовнішні зв'язки [11; 202].

Поширення іменникового компонента атрибутивними членами збільшує семантичну ємність стійких дієслівно-іменних сполук. Стійка дієслівно-іменна сполука у порівнянні із співвідносним дієсловом, однокореневим, як правило, з іменниковим компонентом, в результаті атрибутивного поширення стає формою з великими інформаційними можливостями: *Наталя висловила **енергійне** побажання, щоб мандрівник узяв йоду, бинти, аспірин і хінін* (О. Донченко), *Віддавна Захар Беркут прийшов був до **того твердо** переконання, що як чоловік сам один серед громади слабий і безрадний, так і одна громада слаба* (І. Франко), [Мартіан:] *Тепер твоє мовчання не допоможе. Ти завдала мені **тяжку** зневагу* (Леся Українка), *І коли Чуприна почав виголошувати над прахом Василя **прощальну** промову... зашуміли верби над*

його головою, загуркотів грім, і на запилену землю линув дощ – буйний та теплий (О. Довженко), Нові знайомі здавались їй надзвичайними і тим викликали до себе **гостру** цікавість (П. Козланюк), Діти прирадили власне цього дня зробити собі **спільну** прогулянку на Пелчинські "гори" (І. Франко).

У більшості випадків дієслівно-ад'єктно-іменна сполука трансформується в дієслівно-прислівникову сполуку: *виявляти щирий інтерес – щиро інтересуватися, надавати матеріальну допомогу – допомагати матеріально, піддавати нищівній критиці – нищівно критикувати* тощо.

У низці сполук таке перетворення є неможливим через нетрансформованість прислівника. Е.І. Єфремова виділяє 5 випадків такої нетрансформованості:

1. Прикметник не має однокореневого прислівника², наприклад: *здійснювати **автомобільну** подорож, здійснювати **хлорну** обробку, справляти **захисну** дію, надавати **медичну** допомогу, надавати **правовий** захист, нести **кримінальну** відповідальність, кидати **бойовий** клуч* тощо. З наведених прикладів лише перші два можуть трансформуватися у дієслівні словосполучення, дія в котрих увиразнюється за допомогою іменника в орудному відмінку (*подорожувати **автомобілем**, обробляти **хлором***). Див. також: *Вона дивилась за всім в домі, сама проводила **хатнє** господарство, ще й на службу ходила* (І. Нечуй-Левицький), *Такий був стиль її* [Олени Теліги] *поезії. Ставила до себе, як до поетки, **великі** вимоги* (З журналу), *Ходили вони навіть у **нічні** походи, на розшуки скарбів* (О. Гончар).
2. Сполука містить багатозначний прикметник. У деяких зі своїх значень він утворює однокореневий прислівник, але не у всіх. У випадку відсутності прислівника зі значенням, співвідносним із значенням прикметника у складі сполуки, остання не піддається трансформації.

² Зокрема це пояснюється тим, що прислівники утворюються, як правило, від якісних прикметників і не утворюються від прикметників відносних. Тому, якщо завданням інформації передбачена конкретизація дії, але дія не може бути конкретизована прислівником, замість дієслова використовується стійка дієслівно-іменна сполука.

Наприклад: *На протязі довгих років владні структури здійснювали **релігійний** розкол у нашій державі (З газети).*

3. Прикметник у складі сполуки має однокореневий прислівник у співвідносному йому значенні. Проте, цей прислівник не здатен сполучатися з дієсловом у зв'язку з відсутністю їх лексико-семантичної сполучуваності. Наприклад: *мати **культурні** потреби, нести **політичну** відповідальність* тощо. Див. також: *Один тільки Михайло – архангел архістратиг Михайло – не вибрав ще краю, над яким тримав би **переможну** варту свою (Наталена Королева), З благословення свого начальства Діденко зразу ж подався у **багатообіцяючий** вояж (З газети), Те, що командир полку не поклав на нього жодного покарання, а, навпаки, дав йому **важливе** доручення, особливо бентежило (Л. Смілянський).*
4. Результатом формального перетворення дієслівно-ад'єктно-іменної сполуки є дієслівно-прислівникова сполука, котра не суперечить нормам сполучуваності, але за своїм значенням не відповідає первинній сполуці. Саме тому, взаємозаміна дієслівно-іменної сполуки та однокореневого дієслова в даному випадку не може відбутися. Наприклад: *вести **цікаву** дискусію – **цікаво** дискутувати*. Прикметник у першій сполуці визначає характер дискусії (**цікава**), а утворений від прикметника прислівник у другій сполуці – спосіб ведення дискусії (**цікаво**), що не передбачає цікавості її змісту.
5. Якщо у складі сполуки знаходиться прикметник, що утворює з допомогою свого лексичного значення план тривалої чи повторюваної дії, то при трансформації цієї сполуки в дієслівно-прислівникову може виникнути, крім лексико-семантичної, ще й морфологічна несумісність прислівника та дієслова, оскільки дієслова доконаного виду важко поєднуються зі словами, котрі мають значення тривалості чи повторюваності. Наприклад: *завести **постійне** знайомство – ***постійно** познайомитися* тощо [5; 14].

Атрибутивні поширювачі конкретизують значення стійкої дієслівно-іменної сполуки, включаючи її в систему нових синонімічних та антонімічних відношень: *вести **теплу**, **дружню** розмову – вести **ділову**, **офіційну** розмову; висувати **високі**, **великі** вимоги – висувати **низькі**, **мізерні** вимоги* тощо.

Окрім прикметників іменниковий компонент стійких дієслівно-іменних сполук може також поширюватися прикметниковими словами, завдяки яким дія, виражена сполукою, набуває якісної характеристики: *Старший мій брат Степан просив прислати фото нашої Глодоської хати, і **ту** світлину зробив для нього учитель* (Т. Масенко), – *Сидить малює, ніби панич... О Господи, за що послав на мене **таку** покуту?!* (Вас. Шевчук), ***Третій** напад зробив Косинський з своїми козаками* (І. Ле), *Те, що командир полку не поклав на нього **жодного** покарання, а, навпаки, дав йому важливе доручення, особливо бентежило* (Л. Смілянський).

Можливості атрибутивної конкретизації іменникових компонентів досліджуваних сполук розширюються також за рахунок здатності іменників керувати відмінковими та прийменниково-відмінковими формами з об'єктно-означальним значенням. Наприклад: [Лесь:] *Ми справимо весілля.* [Марилька:] *Вже пізно, Лесю Юровичу, пізно. Бо я дала **монашества обіт*** (Л. Забашта), – *Хіба ви не склали там, на кораблі, **присяги на рабство**?* – *спитав князь. – Я склав присягу, але то була присяга під канчуком!* – *скрикнув Олізар* (Вал. Шевчук).

До зовнішніх поширювачів стійких дієслівно-іменних сполук відносимо об'єктні елементи та різного роду обставинні конкретизатори.

Відомо, що дієслово здатне іменувати спрямовану та неспрямовану дію. Під неспрямованою дією розуміємо дію-процес та дію-ознаку (читає вечорами, читає швидко), під спрямованою дією – дію, спрямовану на об'єкт (читає книжку). Для першої обов'язковою є обставинна конкретизація, для останньої – об'єктна конкретизація³.

³ Облігаторність певної конкретизації визначається неможливістю дієслова у даному значенні вживатися абсолютивно.

Оскільки стійкі дієслівно-іменні сполуки являють собою своєрідні дієслівні одиниці, володіючи набором характеристик та функцій, притаманних дієсловам, можемо говорити про спільність характеру їх конкретизації.

Як і дієслова, стійкі дієслівно-іменні сполуки, основну масу яких складають конструкції типу **“перехідне дієслово + додаток”** (прямий чи непрямий), керують різними відмінковими та прийменниково-відмінковими формами з об’єктним значенням, причому синтаксичні співвідношення таких сполук із синонімічними дієсловами можуть бути відмінними в залежності від того, яким є саме синонімічне дієслово.

Якщо синонімічне сполуці дієслово – перехідне, керування в сполуці відрізнятиметься від керування у дієслові: вживання другого знахідного відмінка неможливе (один знахідний відмінок у сполуці вже є), він замінюється будь-яким іншим відмінком (найчастіше родовим), тобто функції керування переходять до іменникового компонента стійкої дієслівно-іменної сполуки. Наприклад: *облікувати **відвідувачів** – вести облік **відвідувачів**; збирати **врожай** – здійснити збір **врожая**; звинуватити **кого** – висунути звинувачення **кому**; покарати **кого** – дати покарання **кому** тощо. Див. також: **Вивченням пташиних перельотів** займаються спеціалісти-орнітологи, які кільцюють птахів (Ю. Дмитрієв), **Треба було дати назву *майбутньому таборі***. – **В мене є пропозиція**, – зблиснула оченятами *Марися Павлівна*, – **давайте назвемо “Бригантина”!** (О. Гончар), **Мені відходила охота розмовляти на тих годинах, і ціла моя конверзація складалася з коротких відповідей, як хто звертався з питанням до мене** (О. Кобилянська).*

Якщо синонімічне сполуці дієслово – неперехідне, керування у сполуці може збігатися з дієслівним за умови збігу з останнім керування іменника або виявиться відмінним, якщо дієслівне керування та керування іменника у складі стійкої дієслівно-іменної сполуки не збігатимуться. Наприклад: *сприяти, сприяння **кому-чому***, звідси здійснювати *сприяння **кому-чому***; *погоджуватися, згода **на що** – дати згоду **на що**; відхилитися, відхилення **від чого** – допустити відхилення **від чого** тощо; але: *довіряти **кому-чому***, а *довіра **до кого-чого***,*

звідси *мати довіру до кого-чого*. Див. також: *Греки принесли з собою досягнення античної цивілізації, що справила великий вплив на скіфів та сарматів*. А побут, звичаї і культура варварів, як називали греки чужинців, впливали, у свою чергу, *на причорноморських греків* (В. Драчук); *Громада села не мала довіри до новопризначеного голови* (З газети).

Загалом, об'єкт впливу, здійснюваного стійкою дієслівно-іменною сполукою, може бути представлений формами усіх непрямих відмінків (з прийменниками і без них):

1. Родового: *Трудно знайти розгадку кожної з тасмниць творчості – без доброї уваги для такого оточення і духовної атмосфери в ньому, не менше потрібної для серця поетового, ніж повітря, тепло і світло квітучій рослині* (В. Барка), *Профспілковий комітет звернувся до Президента із проханням посприяти у вирішенні нагальної проблеми* (З газети).
2. Давального: *Чи довелося вам коли-небудь ходити з сином на полювання? Ви вперше в житті маєте змогу дивитись на нього збоку, як на людину самотійну, і вам приносить справжню радість навіть звичайний крок вашої дитини на отому першому полюванні* (О. Сизоненко).
3. Знахідного: *Старих людей рубали [орди татарські], молодих дівчат і хлопців брали в полон і гнали в невідому країну* (Народна творчість), – *Що ж тепер діяти? – Піти зараз же по людях, щоб ніхто не дав згоди на вивід!* (М. Стельмах).
4. Орудного: *Керівництво операцією по затриманню особливо небезпечного злочинця здійснював старший слідчий обласної прокуратури* (З газети), *От він і допоміг. Середенка розпушив як слід і поставив перед ним вимогу: вирішити про мою пенсію за три дні* (В. Логвиненко).
5. Місцевого: *Чорнобильська трагедія залишила глибокий слід у людських душах* (З журналу).

Чимало стійких дієслівно-іменних сполук мають можливість поширюватися двома об'єктами, причому для ближнього більш характерною є облігаторність. Наприклад: *Своїми свідченнями підсудний намагався ввести слідчого в оману* (З газети). Другий об'єкт (у даному випадку – свідчення) зазвичай вказує на засіб, причину дії.

Стійкі дієслівно-іменні сполуки також можуть вживатися абсолютивно, часто компенсуючи відсутність такої можливості у співвідносних еквівалентів. Наприклад: *вести допит – допитувати кого, зробити оголошення – оголосити що/про що*. Див. також: *В житті людина зустрічається з красою і підлістю, радістю і горем.... бувають такі повороти і збіги обставин, коли треба відмовлятися від задоволення і піти на жертву в ім'я блага рідної, близької людини....* (В. Сухомлинський), *Першим за звільнення медицини від шаманства виступив Гіппократ. Він доводив простому люду, що жерці займаються обманом, вимагав, щоб храми були звільнені під лікарні* (Ф. Мамчур).

Л.В. Шубіна вказує, що називати неспрямовану дію, тобто використовуватися абсолютивно, не можуть дієслова, котрі позначають:

1. Емоційний стан та вплив: *ненавидіти, насолоджуватися, злити, сварити, радувати* тощо. Пор., наприклад: *Шевченко... весь ранок дихав свіжим, чистим повітрям, насолоджуючись тишею безкрайого степу* (З. Тулуб) – *Під час звучання чарівної мелодії скрипки я відчував неповторну насолоду* (З журналу).
2. Мисленнєві та мовленнєві процеси: *мріяти, згадувати, критикувати, відгукуватися, радити* тощо. Пор., наприклад: – *Я знаю, дехто й підтримує рішення Перегуди, та чомусь ніхто з цих учнів не виступив* (О. Донченко) – *Брат прислухався до всього уважно, але не виявляв ні схвалення, ні огуди* (В. Козаченко).
3. Виробничі процеси: *обробляти, оперувати, досліджувати, розрізати, фотографувати, добувати* тощо. Пор., наприклад: *Дід Йосип давав лад, вказував жінкам, які балки витягали із згарища, вимірював метром довжину* (Д. Бедзик) – *Троє кваліфікованих американських*

аеродинаміків, в тому числі й відомий авіаконструктор Артур Юнг, **виконали ретельні обміри, зробили обчислення, випробували “пташку”... і підтвердили: це начебто й справді модель літального апарата, та ще й розрахованого на гіперзвуковий політ** (З журналу).

4. **Переміщення в просторі: обходити, обганяти, сідати, переходити тощо.** Пор., наприклад: *Їхній студебекер, розвинувши максимальну швидкість, уже **обгонив колону*** (О. Гончар) – *Водій зробив невиправну помилку – він **здійснив заборонений обгін*** (З газети) [19; 90].

Стійка дієслівно-іменна сполука та однокореневе дієслово відрізняються можливостями обставинної конкретизації. Як і дієслова, досліджувані сполуки можуть поширюватися:

1. локативними синтаксемами: *Старі люди розповідали, що в давнину, коли Кучменським шляхом вривалися на Поділля татари, **в цих болотах** знаходили порятунок околиці села й майдани* (М. Стельмах);
2. темпоральними синтаксемами: *Головний машиніст здав машину... й покурював цигарку, даючи **часом** дрібні тільки вказівки молодому помічникові* (С. Васильченко);
3. каузативними синтаксемами: ***Од тієї сцени** глядачі зайшлися нестримним сміхом* (З журналу);
4. консесивними синтаксемами: ***На випадок негоди** адміністрація області видала розпорядження про залучення до рятувних робіт військовослужбовців* (З газети);
5. допустовими синтаксемами: ***Незважаючи на пізній час,** командири вели переговори* (О. Гончар);
6. цільовими синтаксемами: ***З метою захисту споживачів від фальсифікату** створена комісія здійснює ретельний контроль за процесом виробництва та реалізації продукції підприємств області* (З газети).

Специфічною особливістю стійких дієслівно-іменних сполук, зазначає Л.В. Шубіна, є їх нездатність поширюватися обставинами міри, ступеня та

способу дії. Наприклад, не можна сказати *досить, зовсім, надто, надзвичайно відчував хвилювання*, хоча можливим є вживання цих слів при дієслові *хвилюватися*. Тому, відповідні синтаксеми, що використовуються із співвідносними дієсловами, за наявності однокореневого прикметникового еквівалента замінюються атрибутивним поширенням іменникового компонента сполуки. Так, наприклад, реченню **Він **сильно** відчував хвилювання* відповідає логічне *Він відчував **сильне** хвилювання* [18; 20].

Проте, матеріал дослідження свідчить про наявність окремих випадків конкретизації стійких дієслівно-іменних сполук вищезазначеними обставинами. Наприклад: – *Я зробила аналіз **двома способами одночасно***. *Обидва наслідки збіглись* (Ю. Шовкопляс), *Схвилюваний і радісний, він... складав **урочисто** обіцання товариству на вірність* (С. Васильченко). В останньому прикладі прислівникове уточнення способу дії зумовлюється потребами мовленнєвої ситуації – наголос робиться на урочистій обстановці церемонії присягання, хоча можливим є традиційне введення у сполуку прикметникового поширювача іменникового компонента, як от: *Зложили всі обітницю **врочисту** ховати таємницю до загибелі* (Леся Українка).

Стійкі дієслівно-іменні сполуки можуть також поширюватися інфінітивом, що передбачає їх модальне значення, котре формується за рахунок іменникового компонента. Наприклад: *Рятуйте, бо не маю змоги **до кінця** прослухати ні постріки, ні дорікання* (О. Ковінька), *Павло Гречаний, що сторожував біля лавки і мав чи не найбільшу можливість **милуватися** **півнячими ораторіями**, присягався, що починайлом був не троянівський півень, а залужанський* (Г. Тютюнник), *Чутки про рух і його популярність непокоїли польський уряд, який прийняв рішення **задушити повстання у самому зародку*** (З журналу), *Сивоок звелів, щоб не чіпали стін обабіч головного входу до церкви, бо мав намір по завершенню розпису своїх веж **розмахнутися** **під** **отими** **пісноокими** **святими** **безмежжям** **слов'янського сонцевороту*** (П. Загребельний).

Викладений матеріал дозволяє зробити такі висновки:

1. Валентнісні характеристики стійких дієслівно-іменних сполук формуються поєднанням валентнісних наборів дієслівного та іменникового компонентів, що можуть зберігатися або створювати нову якість детермінованих позицій.
2. Якісна характеристика дії, процесу чи стану, позначуваних стійкою дієслівно-іменною сполукою, здійснюється шляхом атрибутивного поширення іменникового компонента.
3. На відміну від певної групи співвідносних дієслів, стійкі дієслівно-іменні сполуки можуть вживатися абсолютивно, не обмежуючи можливостей комунікації.
4. Стійкі дієслівно-іменні сполуки можуть поширюватися відмінковими, відмінково-прийменниковими формами слів із об'єктним та об'єктно-означальним значеннями, адвербіальними синтаксемами та інфінітивами.

Література

1. Авксентьев А.Г. Сучасна українська мова. Фразеологія. – Харків: Вища школа, 1983. – 136 с.
2. Алефіренко М.Ф. Теоретичні питання фразеології. – Харків: Вища школа, 1987. – 133 с.
3. Архангельский В.Л. Устойчивые фразы в современном русском языке. – Ростов-на-Дону: Изд-во Ростов. ун-та, 1964. – 314 с.
4. Бойченко Н.О. Стійкі дієслівні сполуки у публіцистичному тексті: типологічні ознаки та експресивний потенціал: Автореф. дис. ... канд. філол. наук. – К., 2002. – 19 с.
5. Ефремова Э.И. Глагольно-именные сочетания, соотносимые с однокоренными глаголами (грамматический и стилиевой аспекты): Автореф. дис. ...канд. филол. наук. – Горький, 1974. – 20 с.
6. Жулинская Л.К. Значения перифрастических устойчивых сочетаний глагольного характера и формы их распространения // Русский язык в школе. – 1975. – № 2. – С. 93-96.

7. Касьянова Л.Н. Семантическая структура и особенности функционирования описательного глагольно-именного оборота в предложении: Автореф. дис. ... канд. филол. наук. – М., 1975. – 21 с.
8. Кедайтене Е.И. Принять участие – участвовать // Русская речь. – 1977. – № 1. – С. 44-50.
9. Лагузова Е.Н. Описательные глагольно-именные обороты в функции членов предложения: Автореф. дис. ... канд. филол. наук. – М., 1989. – 19 с.
10. Мордвилко А.П. Глагольно-именные описательные выражения в современном русском литературном языке: Автореф. дис. ... канд. филол. наук. – М., 1956. – 21 с.
11. Николенко Л.В. К вопросу о взаимосвязи синтагматических и семантических факторов в составе глагольно-именных фразеологических единиц описательного типа // Вопросы семантики фразеологических единиц. На материале русского языка. Тезисы докл. и сообщ. – Новгород: М-во просвещения РСФСР. Ленингр. Гос. пед. ин-т им. А.И. Герцена. – 1971. – Ч. 1. – С. 200-204.
12. Похмельных В.В. Глагольно-именные перифрастические обороты современного русского языка: Автореф. дис. ... канд. филол. наук. – М., 1985. – 16 с.
13. Розанова В.В. Синонимия устойчивых глагольно-именных сочетаний в современном русском языке // Очерки по синонимике современного русского литературного языка. – М.-Л.: Наука. – 1966. – С. 47-68.
14. Скрипник Л.Г. Фразеологія української мови. – К.: Наукова думка, 1973. – 278 с.
15. Телия В.Н. Типы языковых значений. Связанное значение слова в языке. – М.: Наука, 1981. – 269 с.
16. Удовиченко Г.М. Словосполучення в сучасній українській літературній мові. – К.: Наукова думка, 1968. – 227 с.
17. Чернышева И.И. Лингвистическая сущность аналитических конструкций

- и проблема их глагольных синонимов // Проблемы аналитизма в лексике. [Материалы симпозиума]. – Минск: Мин-во высш. и сред. образования БССР. Минск. Гос. пед. ин-т иностр. яз. – 1967. – Вып. 1. – С. 20-36.
18. Шубина Л.В. Глагольные перифрастические обороты в современном русском языке: Автореф. дис. ... канд. филол. наук. – М., 1973. – 22 с.
19. Шубина Л.В. О специфических особенностях функционирования перифразы и однокоренного глагола-синонима // Русский язык в школе. – 1973. – № 2. – С. 89-91.

The article is dedicated to the analysis of the semantic-syntactical connections of the set verbal-noun phrases in the sentence structure. The paper reflects the principal aspects of the investigated linguistic units combinability taking into account the valent sets of both the verbal and noun components.